

Opiskelu omalla hopsilla – yksinäistä seikkailua

Aloitin opiskeluni Diakonia-ammattikorkeakoulussa, Oulun yksikössä vuonna 2008. Matka opiskeluun alkoi normaalilla hakumenettelyllä, ja kesäkuussa 2008 oli soveltuvuustesti edessä. Edellisestä soveltuvuustestistä oli kulunut 20 vuotta, joten testiin osallistumisen oli mielenkiintoista. Seuraava jännityksen kohde oli, olenko läpäissyt testin ja kolahtaako postiluukusta kutsukirje opiskeluun vai ei. Mutta hyvin kävi!

Ennen opintojen alkamista tapasin Diak Pohjoisen opinto-ohjaajan ja kävimme läpi tulevan henkilökohtaisen opintosuunnitelmani eli hopsin. Uskokaa tai älkää, mutta tuossa vaiheessa kaikki näytti helpolta, vaivattomalta, yksinkertaiselta ja ennen kaikkea nopealta, mutta arki näytti todellisuutensa. Se oli tietokonetta, sähköpostia, opintokokonaisuuksien ihmeellisiä lyhenteitä, salasanoja sinne ja salasanoja tänne, Tiina yhtä kuin G-tunnus ja niin edelleen. Olin pyörällä päästäni. Syksyn 2008 aikana suoritin opintoja, mihin opinto-ohjaajani minut ohjasi. Mihinkään muuhun opintoihin liittyvään ei ymmärrys ensimmäisen syksyn aikana riittänyt.

Keväällä 2009 valoa tulvi tupaan. Opiskeluni etenivät, oppilaitoksen työrytmi ja opiskelutavat alkoivat olla hallinnassa. Helmikuussa 2009 oli ensimmäisen harjoittelun aika, jonka suoritin kotipaikkakuntani seurakunnassa. Diakoniatyö oli sitä, mitä olin siltä odottanutkin, eikä harjoittelu tuonut mukanaan pettymyksiä. Toisen ja viimeisen työharjoittelun diakoniatyön osalta suoritin naapurikunnan terveyskeskuksessa kesän ja syksyn 2009 aikana.

Syksyn opinnot alkoivat takkuisasti monien päällekkäisyyksien vuoksi.

Diakonissan tutkinnosta olen haaveillut jo vuosia ja nyt se alkaa olla todellista. Kirkolliset opinnot ovat syventäneet näkemystäni ihmisen kokonaisvaltaisesta kohtaamisesta varsinkin hengellisyyden osalta. Hoitotyössä koin puutteellisena omat vähäiset hengelliset taitoni. Potilailla on hengellisiä tarpeita, joihin he odottavat vastakaikua. Koulutus on antanut minulle tietoa ja taitoa hengellisyydestä ja nyt rohkenen vastaamaan potilaiden tarpeisiin.

Kunnan ja seurakunnan välinen yhteistyö on tulevaisuuteni haavekuva, varsinkin diakoniatyön näkyvyys terveydenhuollon sektorilla. Koulutuksen myötä olen saanut tietoa, ideoita ja vahvuuksia yhteistyön kehittämiseen. Kuntasektori on tullut tutuksi vuosien varrella ja seurakuntaharjoittelu avasi puolestaan seurakunnan organisaatiota. Näen kummankin organisaation sisällä asioita, joita olisi mahdollista kehittää ja toteuttaa molemminpuolisella yhteistyöllä. Työskentelenpä sitten sairaanhoitajana hoitotyössä tai diakonissana seurakunnassa, yhteistyötä voin toteuttaa puolin ja toisin.

Lisäksi koulutus on antanut syvyyttä jo olemassa olevalle elämäkokemukselle sekä kasvattanut minua ihmisenä. Eikä pidä unohtaa että olen saanut tiedot ja taidot täysin uuteen ammattiin. Koulutus ei tee minusta valmista työntekijää kaiken tietäjää ja taitajaa, vaan työelämä jatkaa siitä mihin koulutus on jo antanut hyvät eväät. Pitää osata olla nöyrä ja avoimella mielellä työelämän arjessa. Opiskelulla, itsensä - ja työn kehittämällä on iso merkitys työmotivaatioon ja työssä jaksamiseen. Uusiin haasteisiin ja mahdollisuuksiin kannattaa tarttua ja haaveista tehdä totta jos siihen suinkin vain annetaan tilaisuus. Elämä kyllä kantaa ja vie eteenpäin.

Nyt elän opiskelujeni (toivottavasti) viimeistä lukukautta. Opinnäyteyöni on työn alla, ja pieniä tehtäviä roikkuu tekijänsä vailla. Tunnen helpotuksen hetkiä, toisaalta toisinaan iskee epätoivo ja valmistuminen tuntuu painajaismaisen vaikealta. Luotan siihen, että jaksan pakertaa loppuun, vaikka tie on ollut ajoittain hyvin kivinen. Oma hopsilainen kulkee omia polkujaan. Ei ole luokkatovereita, ei ole aina henkilöä, jolta

kysyä apua sitä tarvittaessa. Olen ollut mukana useissa ryhmissä, mutta vain harvojen opiskelutovereiden nimen olen ennättänyt painaa mieleeni. En myöskään ajatellut, että Luoja voi muuttaa ja mullistaa oman elämäni uuteen kuosiin, ja Hänen asettamiin tilanteisiin on vain mukauduttava. Oma opiskeluni on ollut suuri seikkailu, elämän ”extremea” on ollut tarjolla, mutta kannattava projekti tämä on kaiken kaikkiaan ollut. Loppukiri enää, ja tämä seikkailu saa päätöksen. Valmistuminen, joka vielä odottaa, on palkinto opiskelusta, matkasta, joka on ollut kaikkien tunteiden arvoinen!

Kaikkea hyvää sinulle, olitpa sitten perinteinen, pitkän kaavan opiskelija tai oman tiesi kulkija. Siunausta elämäsi poluille, ja opiskelun intoa.

Tiina Laajala

Kirjoittaja on sairaanhoitaja joka opiskelee diakonissan pätevyyttä

